



Kære familie og venner

Irene skriver:

Det er snart jul. Forberedelserne til jul sender ofte tanker tilbage, tilbage til hjemmet, hvor vi plejede... Mor bagte... jeg bruger hendes opskrifter. Dog var der ikke noget julehysteri dengang. Vi måtte "kun" synge adventssange, julesangene skulle vente til juleaften, juledagene og juletræsfesten i missionshuset.

Jeg husker ikke, at jeg som barn har købt julegaver til nogen. Men vi børn havde jo heller ingen penge og skulle normalt ikke bruge nogen. Jeg husker juleaftens morgen, hvor vi havde hængt en strømpe på sengen. Når man mærkede på strømpen om morgenen, var det noget i den, wauu!!

Juleaften var nok den eneste gang, jeg rigtig gerne ville med i kirke, så var julen begyndt og så gik tiden hurtigere. Vi børn kørte med vores ældre nabo, for far var i stalden og mor brød sig ikke så meget om juleaften, for i hendes barndom begyndte julen 1. juledag om morgenen. Naboen kom med ind og fik et glas kirsebærvin, og der blev ønsket glædelig jul.

Når vi havde spist (menuen husker jeg ikke), skulle der vaskes op, og der var jeg ivrig, så vi kunne få det overstået. Så skulle min bror og jeg ud i kostalden, mens mor og far fik juletræet ind i stuen, gaverne placeret og træet tændt, og så kom det spændende øjeblik, hvor vi blev hentet og kom ind i stuen, hvor lysene på træet var tændt og alt andet lys slukket. Det var så stort. Vi sang 3-4 salmer, mens vi gik om træet. Ikke for få, for det skulle jo ikke overstås for hurtigt. Bedstefar, som boede hos os, humpede kun med under første salme pga. gigten. - Og så kan jeg endnu høre min fars stemme, når han læste (og den var lidt blødere end sædvanligt): *Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus*

Det er mine erindringer fra min barndoms jul. Resten fortøner sig i glemslen. Og dog: 1. juledag havde vi hele min mors familie på besøg, vi boede i "æ hjemmen", hvor også bedstefar var. Det var sjovt - og det gav min mor meget arbejde!

Så er det min (Niels Peders) tur.

Jeg ønsker også i år min julehilsen en anelse anderledes.

Derfor vil jeg give jer et sindbillede fra en bestemt dag i adventstiden 2015, og hvilke tanker jeg gjorde mig i forbindelse med mit arbejde som formand for Dansk Europamission, der jo har som sit formål bl. a. at "hjælpe nødlidende kristne; formidle oplysninger om kristnes livsbetingelser i områder, hvor den kristne kirke er trængt.

På denne ganske almindelige dag i dec. kunne jeg ikke slippe nogle ord, jeg havde læst fra GT - Salme 142 – som lød sådan: *Jeg ser til højre og spejder, men ingen vil kendes ved mig. Jeg har ingen steder at flygte hen, ingen bekymrer sig om mig. Lyt til min klage, for jeg er helt hjælpeløs, red mig fra dem, der forfølger mig, for de er stærkere end jeg. Før mig ud af fængslet, så jeg kan takke dit navn.* - og for en kort bemærkning oplevede mig selv sat i deres sted, som oplever at være forfulgt, at være på flugt, at være i fængsel, at opleve sig forladt og tilsyneladende leve og være uden håb - (og det var ikke nogen rar oplevelse) - og jeg måtte spørge mig selv: Hvordan ville jeg have det, hvis: "Jeg spejder til højre og venstre - har ingen steder at flygte hen - føler mig forladt - red mig fra dem, der forfølger mig - før mig ud af fængslet", og det var som om, jeg "hørte" lyden af manges pulsslæg, hjerteslæg, råb, bl.a. fra dem, som vi i Dansk Europamission er sat til at være tjenere for, og ordene "kaldte på mig" med en underlig aktualitet, der samtidig førte mig en tur tilbage i historien, måske fordi det jo næsten blot var som et ekko fra begivenhederne omkring den første jul, hvor det bestemt også vekslede mellem glæde og nød, lys og mørke, fødsel og mord, nyt liv og død, det spæde barn og den frygtede konge, tilbedelse og vold, ja for efter julens fortælling om lyset, "der kom til verden", og budskabet fra englenerne havde lydt: "Eder er i dag en frelser født", møder vi med det samme mørket, der stiller op til kamp, for at komme lyset til livs, og i julen hører vi om den første kristne martyr, Stefanus, og om uskyldige drengebørn i Bethlehem, der myrdes.

Samme dag genlæste jeg den svenske forfatter Per Lagerkvist, der siger: "Mennesker undrer sig så meget over, at det onde findes. Der er vel næppe så meget andet, de har grublet så meget over som det. Og

det undrer mig ikke. Men hvorfor grubler de ikke lige så meget over, at det gode findes? Det er vel lige så mærkværdigt, lige så gådefuldt. Måske endda mere gådefuldt."

Disse gode tanker af Per Lagerkvistet vil jeg hilse jer alle med og råbe ud:
Det er også i denne (til tider og steder forfærdelige) verden, at vi rækkes håbet - håbet om at det gode, det bedste, der er, nemlig at Guds søn fødes og (over)lever. Og selv den ledeste tyrann kan ikke dræbe det håb, få bugt med Guds søn, verdens frelser. Vel, fjenden kan lokke, eller til tider tvinge, ham ud af vores liv, sende kærligheden og alt godt på natlig flugt til steder så fjerne som Egypten (julesøndags tekst). Verden kan korsfæste ham og vende sig bort fra ham, men kan ikke tvinge ham ud af verden, for Guds gode kraft forbliver i verden. *"Lysset skinner i mørket og mørket fik ikke bugt med det"* (Johs 1). Mørket ved ikke, hvor stor Guds kraft er i verden, og deri bor håbet for de mismodige, som har fået malet deres historie med blod, (men såmænd også helt almindelige mennesker, som du og jeg), for Gud er midt i blandt os, håbet er der, og det håb skal vække os til kamp mod det onde, både det onde i os selv, men også det, vi ser i verden omkring os.

Det nytter. Der er håb, for vi har stadig løftet fra Sl. 142: *Jeg råber til dig, Herre, jeg siger: Du er min tilflugt, min lod i de levendes land.*

Men nu slipper I alligevel ikke helt for Årsrapporten: Vi har fået skiftet vinterdæk på Volvoen, fejret min 70 års fødselsdag, været i USA og Canada sammen med Ruben og hans familie og svigerforældre, en

fantastisk tur, hvor vi bla så Niagara Falls, været rejseledere til Rom og Assisi og set Villa D'este i Tivoli udenfor Rom.

Vi tilhører stadig en kirke (Silkeborg Oasekirke), der vokser med 9 % om året, hvor vi får lov til at opleve gode ting med Gud og med hinanden og række ud til mennesker, der har brug for hjælp og for evangeliet.

Vi to gamle har det godt og trives med hus, have og Facebook.

Vores familie er på 18 og halvdelen af dem er stadig vores prægtige børnebørn.

Irene har siddet klistret til de 42 tommer med VM-håndbold ☺.

Vi skrev julebreve og fik æbleflæsk 4. s. i adv, og samme dag blev juletræet hjembragt.

Vi arbejder stadig blandt det grå guld i og udenfor kirken.

Irene er medvandrers for flygtningekvinder m.fl. og aktiv i andre dele af kirkens liv. Har også en ugentlig eftermiddag sammen med Ruben og Hannes børn.

Jeg har stadig udadvendte og indadvendte aktiviteter som forkynder, prædikant, mentor og coacher – bare så I ikke tror, vi er gået helt i stå ☺.

Med disse ord ønsker vi jer alle en glædelig jul og et velsignet nytår.



Irene og Niels Peder